

1 MEI 1927

No. 9

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

— — OPGERICHT IN 1896

„O alle gij dorstigen! komt tot de wateren. en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk! Waarom weegt gij-lieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uwen arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hooft aandachtiglijk naar Mij, en eet het goede, en laat uwe ziel in vetigheid zich verlustigen”.
Jesaja 55.

GEBODEN DIE INSPIREEREN. *)

Afdeeling 20 van Leer en Verbonden is een samengestelde openbaring, waarmee ik bedoel dat het een openbaring is die niet in haar geheel door den profeet terzelfder tijd neergeschreven werd. Zij bestaat uit een aantal korte openbaringen, ontvangen op verschillende tijden vanaf de uitgave van het Boek van Mormon tot op de organisatie van de Kerk op 6 April 1830. En deze openbaringen waren voor het grootste gedeelte ontvangen in de opperkamer in het huis van vader Peter Whitmer, te Fayette, Seneca Graafschap, in den Staat New-York.

In het eerste deel van deze openbaring is het volgende geschreven:

„Nadat het waarlijk aan dezen eersten ouderling (bedoelende den Profeet Joseph Smith) geopenbaard was dat hij vergiffenis zijner zonden ontvangen had, werd hij wederom in de ijdelheden der wereld gewikkeld.

„Doch na bekeering, en zichzelf oprecht verootmoedigd te hebben, door geloof, bezocht God hem door een heiligen engel, wiens aangezicht als de bliksem was, en wiens kleederen reiner en witter dan eenige witheid waren;

„*En gaf hem geboden welke hem inspireerden*”.

„En gaf hem macht van omhoog, het Boek van Mormon te vertalen door de middelen welke tevoren bereid waren”.

En natuurlijk, onder deze inspiratie, niet slechts het Boek van Mormon te vertalen, doch het eveneens voort te zenden in de wereld. Door deze zelfde geboden „welke hem inspireerden”, ont-

*) Toespraak van Ouderling B. H. Roberts, van den eersten Raad der Zeventigers, op de Conferentie van 5 October 1926, te Salt Lake City, Utah.

ving hij eveneens de herstelling van het Heilig Priesterschap en door dezelfde inspiratie organiseerde hij de Kerk, en ontving van tijd tot tijd openbaringen en bezoeken van engelen welke de inspiratie voedden die op hem gekomen waren door de geboden van God, tot ten laatste hij dat prachtige werk tot stand bracht hetwelk wij vandaag kennen als de herstelling van het Evangelie, en de oprichting op aarde van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met haar goddelijke zending en opdracht om het evangelie in de geheele wereld te prediken en zaligheid tot de kinderen der menschen te brengen.

Wat ik meer in het bijzonder onder uwe aandacht dezen morgen wensch te brengen is dit gezegde: „En gaf hem geboden welke hem inspireerden”; en waardoor hij dit geheele groote werk tot stand bracht hetwelk ik in het kort opsomde. Heiligen der Laatste Dagen, gij hebt dezelfde geboden. Waarom kunnen wij niet, indien niet in dien hoogsten, dan toch in rijken graad, dezelfde inspiratie verkrijgen welke de profeet des Heeren van deze geboden ontving? Ik zou gaarne een voorbeeld wenschen te geven van hoe deze geboden en de bezoeken van hemelsche wezens, hoe deze gebeurtenissen, deze fundamenteele gebeurtenissen, waarin de Kerk van Christus haar oorsprong vond, den profeet inspireerden; en misschien zouden wij van dat voorbeeld de les kunnen leeren om dezelfde inspiratie te verkrijgen. Laat mij eerst echter een groot beginsel, hetwelk staatslieden erkennen, (want dit beginsel wordt uitgedrukt in een aantal van onze staatswetten en voornamelijk in de grondwet van onzen eigen staat), opnoemen, hetwelk luidt dat „een veelvuldige herhaling of terugkeer tot grondbeginselen noodzakelijk is voor het in stand houden van vrijheid”; en dus op eenzelfde wijze is een veelvuldige terugkeer tot de geboden die God gegeven heeft, en de groote gebeurtenissen die God's groote laterdaagsche werk voortbrachten — een veelvuldige herhaling van deze dingen kan niet anders doen dan een schoon wit licht van inspiratie scheppen in de ziel van hen die zich verlustigen in deze herhaling der geboden Gods.

Terwijl de Profeet Joseph Smith in afzondering vertoefde, in 1842, zond hij brieven met raadgevingen en wenken tot de Heiligen die pas een aanvang gemaakt hadden met het verlossingswerk voor de dooden; en van uit zijn plaats van afzondering wierp hij een vloed van licht op de noodzakelijke stappen, te nemen in het voltooien van het in werking stellen van dit groote werk hetwelk toen pas kort beoefend werd in de Kerk. Het is in afdeeling 128 van Leer en Verbonden. Ik raad U aan het in zijn geheel te lezen, doch nu zal ik slechts een deel ervan lezen. In het schrijven van deze geïnspireerde raadgevingen geeft de profeet een overzicht in vervoering des geestes, van enkele der gebeurtenissen waaruit de Kerk te voorschijn groeide; en ziet nu, ik bid u, wat daaruit voortvloeide:

„Nu, wat hooren wij in het Evangelie dat wij ontvangen hebben?

„Eene stem van vreugde! Eene stem van genade van den hemel; en een stem van waarheid uit de aarde; blijde tijdingen voor de dooden; eene stem van vreugde voor levenden en de dooden; blijde tijdingen van groote vreugde; Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten dergenen die blijde tijdingen van goede dingen brengen; en die tot Zion zeggen, ziet! uw God regeert. Gelijk de dauw op Carmel, zoo zal de kennis van God op hen nederdalen”.

„En wederom, wat hooren wij? Blijde tijdingen van Cumorah! Moroni, een engel des hemels, verklarende de vervulling der Profeten — het Boek te worden geopenbaard. Eene stem des Heeren in de wildernis van Fayette, Provincie Seneca, gebiedende de drie getuigen getuigenis van het Boek te geven. De stem van Michaël aan de oevers der Susquehanna-rivier, ontmaskerende den duivel, toen hij als een engel des lichts verscheen. De stem van Petrus, Jakobus en Johannes, aan de Susquehanna-rivier in de wildernis tusschen Harmony, Provincie Susquehanna, en Colesville, Provincie Broome, bekendmakende de sleutelen van het koninkrijk te bezitten, en van de bedeeing van de volheid der tijden.

„En wederom, de stem van God in de kamer van den ouden vader Whitmer, in Fayette, Provincie Seneca, en op verschillende tijden, en in verscheidene plaatsen gedurende al de reizen en moeilijkheden van deze Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. En de stem van Michaël, de aartsengel; de stem van Gabriël, en van Raphaël, en verscheidene engelen, vanaf Michaël of Adam, tot op den tegenwoordigen tijd, allen bekendmakende hunne bedeeing, hunne rechten, hunne sleutelen, hunne waardigheden, hunne majesteit en heerlijkheid, en de macht van hun Priesterschap, gevende regel op regel, gebod op gebod; hier een weinig en daar een weinig, gevende ons vertroosting door in gedachte te brengen hetgeen te komen is, bevestigende onze hoop.

„Broeders zullen wij in zulk eene verhevene zaak niet voortgaan? Gaat voorwaarts en niet terug. Moed, broederen; en voort, voort ter overwinning! Laat uwe harten zich verheugen, en buitengewoon blijde zijn. Dat de aarde in gezang uitbreke! Dat de dooden lofzangen aanheffen van eeuwigen lof tot den Koning Immanuël, die verordend heeft voordat de wereld was, datgene wat ons in staat zou stellen hen uit hunne gevangenis te verlossen; want de gevangenen zullen vrijgelaten worden.

„Dat de bergen juichen, en al de valleien het uitroepen; en alle gij zeeën en droge landen, vertelt de wonderen van uwen eeuwigen Koning. En gij rivieren, en waterstroomen en beken, stroomt voort met blijdschap. Dat de wouden en al de boomen des velds den Heere prijzen; en gij vaste rotsen weent van vreugde. En dat de zon, maan en morgensterren tezamen vroolijk zingen, en dat al de zonen Gods juichen. En dat de eeuwige scheppingen Zijnen naam voor immer en altoos bekendmaken. En wederom zeg ik, hoe heerlijk is de stem, die wij van den hemel hooren, en die in onze ooren verkondigt heerlijkheid, zaligheid, eer, onsterfelijkheid en eeuwig leven; koninkrijken, heerschappijen en machten”.

David, in zijne psalmen, heeft zulke zielsverrukking niet geëvenaard. Ik weet van geen menschelijke lectuur die tot zulke verheven- en grootschheid stijgt als deze gedachten van onzen profet, terwijl hij de geboden van God en de groote gebeurtenissen, waarin het werk, waarvan hij de profet, ziener en openbaarder was, zijn geboorte, groei en ontwikkeling had, overzag. Het wordt over het algemeen beweerd dat de beeldspraak die in ons volkslied „Amerika” voorkomt, zeer verheven is. Een paar verzen ervan luiden als volgt:

„My native country thee,
Land of the noble free,
Thy name I love:
I love thy rocks and rills
Thy woods and templed hills;
My heart with rapture thrills
Like that above.

Let music swell the breeze,
And ring from all the trees
Sweet freedom's song;
Let mortal tongues awake,
Let all that breathe partake,
Let rocks their silence break,
The sound prolong.”

(In het Hollandsch beteekent het ongeveer het volgende:

„Mijn dier'bre geboortegrond,
Waar edel en vrijen woont
Ik bemin Uw naam,
Ik bemin uw rots en beek:
Uw heuv'len tempelkleed,
Mijn hart met vreugden beeft
Als van omhoog.

Laat zang de briezen zwellen,
Van alle boomen schellen
Het zoete vrijheidslied.
Roept voort nu, stervelings tong,
Hef aan nu dat gezang
Rots breekt uw stilte dan
Jubelt het voort”).

Dit wordt als zeer schitterende beeldspraak of dichtkunst (in het Engelsch) beschouwd. Ik wenschte wel dat onze bijeenkomsten in dit huis het meer dikwijls zongen in onze conferenties. Terwijl dit als een zeer schoone beeldspraak erkend wordt, hoe eenvoudig is het nochtans in vergelijking met die verhevener beeldspraak die de ziel van onzen profet in beroering bracht en inspireerde toen hij de geboden van God overdacht en de feiten waarin dit werk zijn oorsprong vond en hetwelk ik zooeven aan u voorlas.

Nu dan, Joseph Smith verkreeg inspiratie uit die overdenking en van de geboden van God welke hij ontving. En het is belangrijk dat wij in deze conferenties tezamen komen van tijd tot tijd en onze gedachten verkwikken met deze dingen, omdat wij in de algemeene conferenties hier veel op terug komen — wij komen dikwijls hierop terug en herhalen de fundamenteele feiten waarin onze Kerk haar oorsprong vond. Er is iets tastbaar of levends in het vele herhalen der grondbeginselen, juist zoowel als er iets levends

is in het nuttigen van het Heilig Avondmaal, de teekenen van onze redding en verlossing, het gebroken brood en water het gebroken lichaam en vergoten bloed van onzen Heer voorstellende. Door van deze teekenen te nuttigen in gedachtenis aan Hem, ofschoon zij stoffelijke dingen zijn, dit brood en water, ofschoon het slechts woorden zijn die dat wonderschoone toewijdingsgebed samenstellen, toch wekken zij in de ziel een geestelijke kracht die juist als het stoffelijk voedsel dat het stoffelijk lichaam des menschen van dag tot dag opbouwt, even zoo voelbaar is voor den geest. Zoo is het met het overdenken dezer geboden van God en de groote gebeurtenissen waarin onze Kerk haar oorsprong vond. Zij geven een geestelijke verkwikking, zij sporen de geestelijke krachten aan en verheffen het ideaal der heiligen tot hooger peil. Zij doen de Heiligen boven het gemiddelde stijgen en trekken hen nader tot God. De grootte en sterkte van geloof wordt vernieuwd en aangewakkerd tot een helderder licht met grooter warmte, hetwelk de Heiligen door de beproevende tijden van het leven doet gaan, over alle teleurstellingen van hetzelfde en geloof in hunne zielen doet triomfeeren. Ik verheug mij dat wij recht op deze bronnen van inspiratie hebben.

Velen uwer hebben ongetwijfeld Victor Hugo's beschrijving gelezen van den straatboef, Gavroche, meen ik dat zijn naam was. Hij trachtte met een kleine bende een revolutie teweeg te brengen in Parijs, en bij toeval vernemende dat de ammunitie van zijne schavuiten bijna opgebruikt was, nam hij een knapzak van een soldaat, kroop over de borstwering van de oproerlingen en onder bescherming van de rookwolken die in de straten hingen, ging hij van lijk tot lijk onder de soldaten die zij neergeschoten hadden en door hun kameraden achtergelaten waren op de straten, en verzamelde de nog ongebruikte patronen van hun gordels bijeen. Terwijl hij voortging zong hij zijn uitdagingslied aan hen die op de barricaden op hem schoten. Af en toe raakte een kogel een doode met een doffe bons. „Aha”, zoo riep hij dan, „zij slachten mijne dooden voor mij”. Dan weer sloeg een kogel vuur af op het plaveisel, maar niets was er dat den jongen roover kon doen afdeinzen. Van lijk tot lijk ging hij voort, ammunitie verzamelende en zijn tartingslied zingende. Daar trof een kogel hem en deed hem neerstorten, doch hij bleef niet liggen. De aanraking met den grond scheen hem nieuwe inspiratie te schenken, zooals het aanraken der aarde nieuwe kracht en sterkte schonk aan Antaeus, den worstelaar uit de oude fabelleer, die onoverwinbaar was zoolang hij in contact kon blijven met de aarde. Aldus was het met Hugo's straatboef en het plaveisel, waarvan de aanraking hem nieuw leven gaf. Laat het aldus met ons zijn wanneer wij de geboden van God aanraken; laat ze ons licht en macht en inspiratie doen schenken hetwelk onze sterkte zal vernieuwen. Zooals het nest met jongen werkt op den arend, de trompet op het oorlogspaar, het blikken op den vlag

op den patriot en de trommelslag op den soldaat, laat alzoo het veelvuldige herhalen en herdenken van de geboden van God en de groote gebeurtenissen waarin onze Kerk haar oorsprong had, ons nieuwe inspiratie en geestesleven schenken.

Ik verblijd mij dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen langzamerhand de heilige plaatsen, waar groote historische gebeurtenissen plaats hadden, onder haar beheer krijgt. Ik ben er zeker van dat het zal helpen om onze herinneringen aan deze gebeurtenissen te vermeerderen. Ik herinner mij de uitwerking van de algemeene conferentie der Zending van de Oostelijke Staten op onze jonge zendelingen — de conferentie die gehouden werd op den heuvel Cumorah in 1923, ter gelegenheid van den honderdsten verjaardag van het geopenbaarde bestaan van het Boek van Mormon. Ik herinner mij de uitwerking op een groep zendelingen nog slechts weinige dagen geleden, bij een bezoek aan „Memorial Cottage” (Gedenk Hut) en het monument hetwelk de geboorteplaats van onzen profeet siert. Het schein hen te inspireeren met vertrouwen en geloof in datgene wat zij van hem gehoord hadden. Ik verheug mij dat wij deze plaatsen bezitten. Ik verblijd mij dat wij de boerderij van de ouders van Joseph Smith hebben, waar de profeet in zijn jeugdige jaren zwoegde, en alwaar enkele der belangrijke openbaringen van God aan hem gegeven waren. Ik heb die plaats nog nimmer bezocht zonder te gevoelen dat ik in de atmosfeer leefde van de groote gebeurtenissen die daar plaats vonden. De meest verheffende, heilzame en verheerlijkende inspiratie die ik ooit ondervonden heb had plaats in het Heilige Woud waar de Heer aan hem verscheen, die de nieuwe getuige van God in de bedeling van de volheid der tijden zou worden. Ik ben gelukkig door de gelegenheid te hebben die plaats van tijd tot tijd te bezoeken en aldaar het Avondmaal des Heeren te nuttigen. Ik verblijd mij omdat wij onder instructies van het Eerste Presidentschap onlangs in staat waren de plaats te verkrijgen waar de Kerk geboren was, het huis waarin, zooals ik nu geloof, de Kerk georganiseerd was. Ik weet dat dit tegengesproken wordt en er sprake is van een huis dat ongeveer dertig meter verwijderd stond van het huis dat er nu staat; dat was verwoest geworden en is beweerd het oude Whitmer-huis te zijn, hetwelk bewoond was door de geëde Whitmer-familie ten tijde dat de profeet Joseph een gast ter hunner huize was en waarin hij de Kerk organiseerde. Wij hebben nu een volledig bewijs van eigendom met den naam van elken man en vrouw door wiens handen dit huis als eigendom ging; en ik denk dat wij in staat zullen zijn om de zaak geduldig te onderzoeken totdat wij tot de zekerste waarheid gekomen zijn of dit werkelijk het Whitmer-huis is of niet. Indien dit het huis niet is, wenschen wij de wereld niet te kennen te geven dat het wèl het geval is; doch zoo het werkelijk het huis is van het gezin van Whitmer, waar deze openbaringen

van afdeling 20 van Leer en Verbonden gegeven waren op verschillende tijden, en waar de Kerk georganiseerd werd — als wij werkelijk dat huis bezitten, van welke groote waarde is het dan niet! En welk een groote inspiratie zal het voor de Kerk zijn om bewust te zijn van het feit dat wij het inderdaad bezitten! Het was naar dit huis waar de Profeet Joseph, zijn vrouw Emma en Oliver Cowdery gebracht waren als gasten; en waar de profeet de vertaling van het Boek van Mormon voltooidde. Zoo gauw als het voltooid was zond de profeet de blijde tijding per boodschapper naar zijn ouders in hun tehuis in Manchester en onmiddellijk gingen dezen, in gezelschap van Martin Harris, naar het Whitmerhuis, alwaar de profeet de stap nam die noodzakelijk was om de getuigenis van de Drie Getuigen te verkrijgen. Die getuigenis was ontvangen geworden in een bosch of op of nabij de boerderij van Whitmer. Dien morgen hadden zij gebeden in het Whitmerhuis, want het gezin van Whitmer was zeer godsvreezend en Christelijk. Oude vader Peter Whitmer was een lid van de nauwgezette secte der Presbyterianen. Hij was een oprecht en goed Presbyteriaan en onderhield het familiegebed. Op den dag na de aankomst van de ouders van den profeet met Martin Harris, als zij dien morgen gebeden hadden, liep de Profeet Joseph door de kamer, en zich direct tot Martin Harris wendende, zeide hij in kort: „Martin Harris gij moet u bekeeren. Gij moet uzelf vernederen voor den Heer op dezen dag zooals gij nog nimmer tevoren gedaan hebt, en een vergiffenis van zonden verkrijgen; en zoo gij dit zult doen, zult gij, met Oliver Cowdery en David Whitmer, de platen waarvan het Boek van Mormon vertaald is geworden mogen aanschouwen.” Kort na het ontbijt gingen de vier wier namen genoemd zijn in het bosch, zooals ik zeide, en smeekten aldaar den Heer, met het gevolg dat zij de platen aanschouwden en de graveeringen op dezelve, en zij de stem van God hoorden verklaren dat de vertaling juist was, en Hij hen gebod om getuigenis ervan aan de geheele wereld te geven.

Gedurende mijn gesprek met David Whitmer in 1884, terwijl hij over dezen grond liep, daartoe bewogen door mijn vragen, wanneer wij tot dit gedeelte ervan kwamen, zeide hij dat onder het omslaan der platen door den engel Moroni, en het aanschouwen der graveeringen daarop, Moroni hem rechtstreeks aanzag en zeide: „David, gezegend is hij die volhardt tot het einde”. Toen David Whitmer deze opmerking maakte scheen het mij zeer bijzonder toe dat hij juist de persoon zou zijn die aldus door Moroni direct aangezien en toegesproken was, en ik herinner mij hoe ik dit aldus meldde aan President John Morgan, toendestijds president van de zending der Zuidelijke Staten. Ik vertelde hem aangaande het bijzondere gevoel dat ik ondervond toen ik dit hoorde uit den mond van David Whitmer; maar de geschiedenis van deze drie getuigen bracht mij tot het besluit dat inderdaad een verbor-

gen waarschuwing opgesloten lag in de woorden van den engel tot David: „Gezegend is hij die volhardt tot het einde”. En het is eigenlijk een droeve gewaarwording dat van deze drie getuigen hij de eenigste was die stierf zonder lidmaatschap in de Kerk. Ik vraag mij af of Moroni niet trachtte een waarschuwing aan dezen hardnekkigen man te zenden opdat mogelijk, wat ook zijn onderzinkingen en beproevingen mochten worden, hij ten laatste eveneens gebracht mocht worden in de kudde en zou sterven binnen de grenzen der Kerk.

Welnu dan, de hier vermelde voorvallen zijn de heilige verbindingen met de Whitmer-boerderij tezamen met het feit dat het de plaats was waar de Kerk georganiseerd werd en de eerste president ondersteund werd onder den titel van Eersten Ouderling in de Kerk met Oliver Cowdery als de Tweede Ouderling in de Kerk. Ik ben verzekerd dat wij vermeerderde inspiratie zullen gaan ontvangen van het feit dat wij onze eigen geboorteplaats en wieg bezitten.

Ik wenschte ook nog enkele andere punten aan te wijzen, maar de tijd laat dit niet toe, alleen slechts dit: Er zijn menschen die het op zich nemen te zeggen dat Joseph Smith een gevallen profeet was, en dat in de latere jaren van zijn leven hij zijn zending bedierf en dat hij een gevallen profeet was. Een gevallen profeet! Wat? En dan nog zulk een lichtbundel van inspiratie geven zooals ik u hier voorgelezen heb van de Leer en Verbonden, gegeven in 1842? Dat zij verre! Het kon niet waar zijn. Hij die zulk een eerbied voor God uitriep, en dien verheven geest in zich deed ontwaken door de vroegste gebeurtenissen van zijn zending te overdenken, zooals ik u voorlas, is geen gevallen profeet. Hij besloot zijn leven „en crescendo” (met vermeerdering, toename). Het werd rijker, het werd grooter als het teneinde liep. Zijn nabijheid van God werd duidelijker in zijn laatste jaren dan ooit tevoren. De openbaringen die hij gaf namen toe in macht en pracht. En aldus eveneens was het met zijn toespraken; zij wiessen in pracht en kracht wanneer hij God's groote en machtige waarheden in de laatste paar maanden van zijn leven verkondigde. De Heiligen van God, die de inspiratie van God op hem aanschouwden, brengen ons getuigenissen van zijn toenemende macht als een profeet van God in de laatste jaren zijns levens. Joseph Smith was geen gevallen profeet, noch had hij zulks kunnen zijn en gelijktijdig zulke bewijzen kunnen leveren van inspiratie in de openbaringen die hij ontving, zoowel als in de groote toespraken die hij tot op kort vóór zijn dood gaf, zooals b. v. de „King-Follett” toespraak, en nog anderen. Ik verheug mij in deze teekenen van de inspiratie van onzen profeet, de grootschheid van zijn werk en de getuigenissen die wij verzamelen van de waarheid ervan door de beschouwing van dingen die besproken werden.

Amen.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

MOEDER, HUIS EN HEMEL.

Wanneer ik de diepe beteekenis en het schoone beeld hetwelk deze drie woorden voor den geest roepen, overdenk, dan vraag ik mij dikwijls af hoevelen onzer werkelijk de heilige waarheden die daaronder inbegrepen zijn ten volste beseffen en waardeeren en trachten onze levens in te richten volgens de lessen die deze drie woorden ons voorstellen. Zij zijn heilige namen en zouden met denzelfden eerbied gebezigd moeten worden als andere heilige namen.

Moeder is dan ook inderdaad een zoete naam, en haar standplaats is heilig. Zij staat naast God en is naar waarheid Zijn dienstmaagd in het behulpzaam zijn van het tot stand brengen van „de onsterfelijkheid en het eeuwig leven der menschen”. Zij staat naast Hem in al Zijn scheppingen, wat het geestelijke zoowel als tijdelijke bestaan Zijner kinderen aangaat, en zal voortgaan in die verheven plaats met Hem te regeeren door alle eeuwen heen, als Moeder van het geslacht. Er is een zekere heiligheid verbonden aan den naam Moeder, zoodat onverschillig waar ook of wanneer ook die naam uitgesproken wordt, een gevoel van liefde opwelt in het hart. De diepstgezonken misdadiger, zoowel als hij of zij die een rein en edel leven leidt fluistert dezen naam met een zeker gevoel van heiligheid, als of hij goddelijk was, en alhoewel zij niet goddelijk is, haar Moederliefde echter is zulks. Het is dezelfde hemelsche liefde die God jegens Zijne kinderen openbaarde toen Hij Zijn eeniggeboren Zoon voor hun verlossing gaf, en het is dezelfde liefde welke Christus aanspoorde in al Zijn bediening en in het geven van Zijn goddelijk leven voor de zaligheid van ons allen. Zoo ook zij, die haar al en haar leven, waar dit noodig is, opoffert voor het tehuis en de welvaart van haar kinderen. Ja, zij wil haar leven met vreugde en dankbaarheid schenken voor haar kind, het alles slechts als een voorrecht schattende zulks te mogen doen.

Men kan nimmer de volle beteekenis van het liefdevolle woord „Moeder” doorgronden, totdat men teruggaat in gedachten tot in de dagen van het verre verleden, terug naar de kinderjaren, toen Moeders zorgzaam oog en teedere bewaking onze gedurige beschermengel was. Ja, gij moogt zelfs nog verder terug in het ver-schiet gaan om te verstaan wat het woord „Moeder” werkelijk

beduidt. Zij is de trouwste vriendin om te bezitten, wanneer beproevingen en kommer op onze wegen gekomen zijn en droefheid ons omsluit; wanneer tegenspoed de plaats inneemt van voorspoed; wanneer vrienden, die wij trouw waanden in tijden van voorspoed ons verlaten; wanneer moeiten als zwarte wolken ons bedreigen, dan nog zal zij aan ons vastklemmen en trachten om door haar vriendelijken raad, wijze woorden en innig zielsmedelijden deze donkere wolken van vrees en angst te verjagen, en vrede weder terug te doen komen in onze harten en tehuizen.

De vriendelijke stem en het teeder pleiten van een moeder is meer dan eens het middel geweest om een verdwaalde zoon of dochter terug te leiden van het pad van zonde en goddeloosheid tot een leven van geluk en voorspoed. Veelal is de hechtste liefdeband van de geheele wereld die tusschen Moeder en zoon. En zij oefent een machtiger invloed op hem uit ten goede dan eenige andere macht op aarde, want zij neemt de vonk van die goddelijke liefde die rechtstreeks van het hart van God komt, en plant die diep in het hart van haar kind, hetwelk hem hoop inboezemt terwijl de geheele wereld dood schijnt. Zelfs de eenzame misdadiger, opgesloten in de gevangenis, denkt terug aan zijn onschuldige kinderjaren en gevoelt dat, ofschoon andere vrienden hem verlaten, hij echter nog steeds een beschermengel heeft die over hem waakt en dat, onverschillig hoe donker zijne zonden ook geweest mogen zijn, zij allen door haar vergeten en vergeven zijn. Voorwaar, de trouwste vriendin is immer de moeder. Temidden dezer wereld van koude en zelfzuchtige harten vindt men de diepste en gevoeligste liefde in het moederhart. Slechts Godes liefde en die Zijner Zoon kan de liefde eener moeder overtreffen.

De liefdesaandoeningen van een ware Moeder kunnen niet geuit worden noch zijn zij ooit geuit geworden in loutere woorden. Zij ontstaan in een gansch anderen bron dan het brein. De uitwendige werkingen en verschijnselen van een Moederliefde leggen geheiligde getuigenis af tegenover ons dat zij niet slechts voortbrengselen zijn van het hoofd. Een Moederliefde vindt haar oorsprong in de binnenste deelen van het hart. Daar is het dat dit reine hemelsche opwellen vermengd wordt met het aardsche, waardoor de zoetste aandoeningen aangewakkerd worden. Van uit de heldere bronnen des harten vloeien voort de veredelde stroomen van een diepe en duurzame liefde. Dit is de liefde die het tehuis zoo'n warme plaats doet zijn. Wat is een huis zonder een moeder? Men moge misschien zeggen dat een tehuis voor iemand net zooveel waard is als hij er aan doet, en dit is ten deele waar. Doch zoo het de heilige, gezegende liefde van een vriendelijke en minzame moeder ontbreekt, dan houdt het op een tehuis te zijn en wordt slechts een plaats om te wonen wanneer men elders niet terecht kan. Al moge het dan ook nog zoo eenvoudig

en nederig zijn, dan is geen plaats zoo heerlijk als een tehuis, een tehuis met een Moeder.

Hoe dikwijls hooren wij niet personen over het huis van hun kinderjaren spreken en een zucht slaken met een diep verlangen om terug te keeren en de oude haard te bezoeken. Hun geesten schijnen verfrischt en verkwikt te worden door nog eens weer in gedachten de vreugdevolle dagen, onder het ouderlijk dak doorgebracht, over te leven, toen hunne jonge en gelukkige harten zoo licht en vrij waren als de vogelen die de bosschen deden weergalmen met de klanken hunner blijde zangen.

Hoe zalig is het wel, wanneer men moede is met zorgen en terneergedrukt en beladen met kommer om een huis en minnende ouders te hebben waarheen wij kunnen gaan, en daar, onder hun beschermende liefde, onze moeiten te vergeten, en te wonen in vrede en stilte. Ja, al zij het ook nog zoo nederig en eenvoudig, geen plaats is dan zoo zoet als een ouderlijk huis.

Voorzeker is het deze ouderliefde — deze Moederliefde — die ons leiden en inspireeren zal over de rotsige en doornige paden des levens, en die voor ons de Gouden poorten van dat Hemelhuis zullen ontsluiten. Zooals het licht van Calvarie ons toeroept en wenkt om voort te spoeden naar het einddoel des levens, het eeuwige leven, zoo schijnt die Moederliefde voort en roept ons toe naar ons eeuwig Hemelhuis te gaan, want ja, wij hebben een Moeder daar, zoo zeker als wij daar een „Vader” hebben. Dezelfde ouderlijke liefde die ons hier op aarde koesterde, heeft ons daar omhoog gekoesterd voor wij tot deze aarde kwamen, en zal ons wederom koesteren wanneer wij terug keeren naar de eeuwige woningen van Onze Hemelsche en Eeuwige Vader en Moeder.

Zoo hebben Moeder, Huis en Hemel een diepere beteekenis, en wanneer zij terecht overdacht worden, geven zij ons een meer verheven en edel visioen dan eenig ander iets dat wij mogen bedenken.

J. P. LILLYWHITE.

DE LEVENDEN EN DE DOODEN. *)

Beiden zullen het Evangelie moeten hooren.

Het Verzoeningsoffer van Jezus Christus is het middel waardoor de zaligmaking binnen het bereik van ieder menschenkind is gekomen — arm of rijk, gelonden of vrij, en — mag er aan toegevoegd worden — levend of dood.

In het licht der schriftuurlijke uiteenzetting hebben we gezien, dat niemand een plaats in het Koninkrijk van God kan verkrijgen, indien hij zich niet onderwerpt aan de wetten en verordeningen

---

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

van het Evangelie, zooals deze door den Heer Jezus Christus verklaard en voorgeschreven zijn.

Maar hoe met de dooden die geleefd hebben en heengegaan zijn zonder zelfs gehoord te hebben dat er een evangelie van zaligmaking of een Verlosser der wereld is? Moeten zij als hopeloos verloren worden beschouwd, voor eeuwig? Als dat zoo is, moet de uitdrukking „eeuwige rechtvaardigheid” uit de Schriften en de lectuur worden geschrapt en „schandelijke onrechtvaardigheid” er voor in de plaats worden gezet.

Denkt aan die tienduizendtallen die stierven vóór en tijdens den zondvloed, aan de scharen van Israël die alleen de wet kenden en stierven zonder kennis van het evangelie, en reken dan ook eens mede hunne millioenen heidensche tijdgenooten en denkt dan ook eens aan de geslachten die voorbijgingen in dien langen donkeren nacht van geestelijken afval, door profetie voorspeld en door de geschiedenis bevestigd; en beschouw de heidensche en slechts gedeeltelijk beschaafde stammen van vandaag. Zijn deze, tot wie de kennis van het Evangelie niet is gekomen, dus eeuwig verdoemd?

In het hiernamaals moeten de verlost en verlorenen van elkander gescheiden worden. De Schriften verzekeren ons dit. Indien er dus geen redding was voor hen die zonder van Christus' Verzoening en Zijn Evangelie iets te weten, stierven, zouden deze onverlichte geesten nooit in aanraking kunnen komen met hunne afstammelingen die het voorrecht hadden om in een tijd te leven waarin het Evangelie gepredikt werd en die zichzelf door geloof en zijn vrucht — gehoorzaamheid — de zaligmaking hadden verworven.

Ik las eens van een heidensche koning die, door de ijverige pogingen van zendelingen die hij welwillend in zijn gebied had toegelaten, neiging kreeg om datgene wat hem als het Christendom voorgesteld werd, aan te nemen en het tot den godsdienst van zijn volk te maken. Ofschoon hij naar den gezegenden staat van zaligmaking verlangde welke de nieuwe godsdienst scheen aan te bieden, was hij toch diep getroffen door de gedachte dat zijn voorouders, de gestorven hoofden van zijn stam en met hen alle ontslapenen van zijn volk, zonder redding ten grave waren gedaald. Toen hem verteld was, dat, ofschoon hij en zijne onderdanen in den hemel konden komen, degenen die vóór hem waren gestorven, ongetwijfeld naar de hel waren gegaan, riep hij met een luiden eed: „Dan wil ik met hen naar de hel gaan”.

Hij sprak als een dapper man. Indien hij echter beter was ingelicht, zou hij geweten hebben dat het Evangelie van Jezus Christus niet tot zulk een treurige zekerheid leidt, doch dat de geesten zijner edele afgestorvenen daarentegen de gelegenheid zouden krijgen om in het geestenrijk de zaligmakende waarheid te leeren kennen, die zij op aarde nooit hadden gehoord.

Het Evangelie wordt aan de dooden gepredikt. In de geestenwereld wordt een zendingsdienst onderhouden die door den ontlichaamden Christus ingesteld werd, terwijl zijn gekruisigd lichaam in het graf lag.

De belofte van Christus aan het kruis, den berouwvollen dief (de Engelsche Bijbel zegt „dief” niet „moordenaar”) gegeven, toen deze aan Zijn zijde stierf, dat hij dien dag met den Heer in het paradijs zou zijn, leert ons waar de geest van den Verlosser heenging en predikte gedurende den tijd tusschen Zijn dood en opstanding. Het paradijs is niet de hemel, indien wij althans met dezen naam het verblijf van God en de opperste gezegenden bedoelen; want in den glorenden dageraad van den Zondag der opstanding, verklaarde de verrezen Heiland duidelijk dat Hij nog niet was opgevaren tot Zijnen Vader (zie Joh. 20 : 17).

Petrus vertelt ons van 's Heeren bediening onder de geesten: „Want Christus heeft ook eens voor onze zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen, die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest. In welken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft.” (1 Petrus 3 : 18-19).

De voorwaarden tot zaligmaking zijn van evenveel kracht voor de dooden als voor de levenden: „Want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest.” (1 Petrus 4 : 6).

Het Offer zou van zijn verheven beteekenis en gevolg beroofd worden, indien deszelfs voorzieningen en uitwerkingen zich slechts uitstrekten tot de betrekkelijk weinigen die op aarde zich onderwierpen aan de geboden van het Evangelie.

Doch de Schriften toonen rijkelijk aan, dat het Verzoeningswerk van alles omvattende strekking was, wyl het een ieder bereikt, zoowel wat betreft de zekerheid eener opstanding uit de dooden als de kans om zich door persoonlijke gehoorzaamheid de zaligheid te verwerven.

Met bijzondere verwijzing naar de opstanding der dooden, sprak Jacob, een Nephitische profeet, aldus: „Daarom moest het eene eindelooze verzoening zijn; en tenzij er geene eindelooze verzoening is, zoude deze sterfelijkheid geene onsterfelijkheid kunnen aandoen.” (B. van Mormon, 2 Nephi 9 : 7).

Gehoorzaamheid aan de vereischen van het evangelie is alom van gelijke toepassing en kracht. Het volgt hieruit dat, wanneer iemand gefaald heeft, of door verzuim of door geen gelegenheid om aan de vereischen te voldoen, deze verplichting niet opgeheven is door den dood.

TEEKENEN DER TIJDEN.

Geestelijk.

Nieuwsbladen vermeldden onlangs de voornemens van een beweging tot het houden van een wereldconferentie voor Geloof en Kerkordening, alwaar 500 vooraanstaande theologen zullen betrachten 7 punten van verschil te bespreken, verschilpunten die reeds lang bestonden onder kerken die allen Jezus Christus als God en Heiland erkennen, tencinde meer eenheid te verkrijgen. Deze conferentie zal de volgende punten bespreken: 1. het streven naar eenheid; 2. de boodschap der kerk aan de wereld, het evangelie; 3. het wezen der Kerk; 4. de gemeenschappelijke geloofsbelijdenis der Kerk; 5. de geestelijkheid; 6. de sacramenten; 7. de eenheid der Christenen en de verhouding van de bestaande kerken daartegenover.

Het spreekt vanzelf dat deze conferentie, die gehouden zal worden van 3 tot 21 Augustus te Lausanne, met veel belangstelling door ons, leden der Kerk van Christus, gadeslagen zal worden, ofschoon wij van den aard der bijeengeroepenen reeds mogen gaan veronderstellen wat de uitkomst zal zijn, hoewel de plannen de beste mogen zijn en hunne bedoelingen oprecht. Zoiets is dan ook geen menschenwerk, onverschillig hoe geleerd ook de deelnemers ervan mogen zijn in de theologie. En toch, hoe eenvoudig luidt toch wel de raad van Jakobus, om voor gebrek aan wijsheid, deze van God te begeeren in vol geloof.

Zoo het Woord van God, de Bijbel, ons meer dan één God deed leeren kennen, mochten wij met kalme verwachten dat er geen eenheid onder het dienen van God noodig was, doch sinds er nimmer nog sprake was van een anderen God behalve Dien van Abraham, Izak en Jacob, zoo is de oplossing voor zulk een schijnbaar ingewikkeld, doch in-den-aard-der-zaak eenvoudig probleem van zulk groot gewicht, slechts pas dan de zuivere en goddelijke, wanneer deze te voorschijn zal brengen wat reeds een Paulus van ouds schreef — één Heer, één geloof, één doop, bestuurd door een wezen der Kerk hetwelk hij opsomde als: apostelen, profeten, evangelisten, herders en leeraars, „tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus, tot dat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs.”

Wat ook de begeerte moge zijn, deze beweging doet ons echter verstaan dat er een begerte is tot eenheid te geraken. In hoeverre deze begeerte oprecht en ernst is, zal de toekomst leeren, maar het doet ons denken aan de woorden van den ouden-profeet: „Ziet de dagen komen, spreekt de Heere Heere, dat Ik eenen honger in het land zal zenden; niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te hooren de woorden des Heeren, en zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het Noorden tot het Oosten, zij zullen omloopen om het woord des Heeren te zoeken, maar zullen het niet vinden”. (Amos 8: 11-12).

Eveneens zal het ons benieuwen of onder deze samengeroepenen ook vertegenwoordigers van de Kerk van Jezus Christus zullen behooren, en zulks ware inderdaad wenschelijk daar volgens de belofte van God, en ondervindingen uit het verleden „deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen” waren, maar „den kinderkens geopenbaard” door den Heiligen Geest, werkende door God's herstelde priesterschap.

Onze gebeden stijgen op voor het welslagen zulker ondernemingen.

„Ziet Hier is de Christus!”

Met geestelijke droefheid vernemen wij hoe velen onzer broederen en zusters, medekinderen van God, de Schriften misverstaan en niet beseffen hoezeer zij in vervulling brengen de woorden van Christus, dat velen zullen zeggen „Ziet hier is de Christus, of daar”, als één der teekenen Zijner tweede komst. Jammerlijk dwalen zij in hun oprechte be-

doelingen en meenen Gode te behagen. Mevrouw A. Besant doet op velerlei wijzen bekend maken dat sedert een vergadering van 11 Jan., waarin de „Stem” van Christus, door Krisjnamoerti sprak, deze Krisjnamoerti inderdaad de Geest van Christus ontvangen heeft en zijn mensch werd opgenomen in de goddelijkheid, „en wij aanschouwden Zijn glorie vol gratie en waarheid. De Geest is nedergedaald en rust op hem. De Wereldleeraar is hier”.

Het Mormonisme heeft nog nimmer zoo'n bekendmaking aan de wereld gemaakt, ofschoon het daarvan soms beschuldigd wordt, noch verwachten de Mormonen een dergelijke tweede komst van God's Zoon. De verzezen Christus is in deze laatste dagen wederom gezien geworden door Joseph Smith en Hij droeg met zich hetzelfde lichaam waarmede Hij eens ten hemel voer, terwijl engelen verkondigden dat „deze Jezus, die van U opgenomen is in den hemel, zal alzoo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren”. Slechts de tabernakel die door Zijn aardsche moeder Maria hem geschonken werd, is de eenige geschikte woonplaats voor Zijn Godelijken, schitterenden en sterken Geest, en nimmer zal deze letterlijk een ander bekleeden, hoewel de Heilige Geest bij verschillende gelegenheden op menschen mag rusten en deze vervullen.

Het Mormonisme zegt niet „Hier is Christus”, maar „Hier is Zijn leer, Zijn Kerk, Zijn gemachtigd bestuur, de vervulling van de profetie dat zijn evangelie gepredikt zal worden tot een getuigenis aller volken, waarna het einde, God's einde, zal komen, en Christus neder zal dalen met het verheerlijkte lichaam waarmede Hij verrees uit Zijn graf.”

God spreekt door de natuur.

De wateren der Mississippi Rivier in de V. S. van Amerika hebben in de laatste week ongeveer 7 millioen acres land overstroemd in het dal der Mississippi vanaf St. Louis tot aan de Golf van Mexico, terwijl ongeveer 30 millioen acres land bedreigd worden. Een watermassa die tienmaal zoo groot is als de Niagara-Waterval stortte zich langs Helena en Memphis, zoo luidde een bericht van 26 April, en dijk-doorbraken hebben op vele plaatsen het water doorgelaten zoodat het weken, ja zelfs maanden zal duren alvorens het land weder droog zal zijn. Een duidelijk denkbeeld kan men van de uitgestrektheid van het overstroemde gebied vormen als men bedenkt dat deze oppervlakte van 7 millioen acres grooter is dan geheel Nederland, en bijna zoo groot als Engeland en Ierland.

De schade is ontzettend wat geld en eigendommen, zoowel als menschenlevens betreft, daar op heden ongeveer 200 menschenlevens te betreuren zijn en men niet weet hoeveel vluchtelingen zich nog schuil houden in benarde plaatsen zooals boomen, daken en op stukken dijk. De schade aan eigendommen en katoenooft bedraagt reeds een milliard dollar.

Nog nimmer had een overstroming van zulken omvang in dat gebied plaats, zooals men uit krantenberichten duidelijker zal kunnen verstaan. Wij wijzen onze lezeressen en lezers op de profetie des Heeren in deze laatste dagen, gesproken door den mond van Zijn dienstknecht Joseph Smith, op 12 Augustus 1831, aan den oever van de Missouri Rivier, die uitloopt in de Mississippi Rivier. Deze profetie staat opgeteekend in Leer en Verbonden, afdeeling 61, en luidt ten deele als volgt:

„Ziet, er zijn vele gevaren op de wateren, en in het bijzonder hierna; Want Ik, de Heere, heb in Mijnen toorn vele verwoestingen op de wateren vastelijk besloten; ja, en in het bijzonder op deze wateren; .....Ik, de Heere, heb vastelijk besloten, en de verwoester beweegt zich op het aangezicht daarvan, en Ik herroep het besluit niet.”

Laat ons acht geven op deze gebeurtenissen en de hand des Heeren ook in deze erkennen, ons gelijktijd vastklemmend aan Zijne belofte in hetzelfde hoofdstuk vervat: „Niettemin, alle vleesch is in Mijne hand en die onder u getrouw is zal door de wateren niet omkomen”. G. D.

NIEUWS UIT DE ZENDING. Aanstellingen en verplaatsingen.

Als president van het district te Amsterdam is ouderling R. Ravsten aangesteld; als district-president te Groningen is ouderling T. B. Harmsen aangewezen. Verders namen de volgende veranderingen plaats: Ouderling N. van Alfen als gemeente-president van Groningen; als vertakkings-president te Amsterdam ouderling D. Simmons; in IJmuiden arbeiden nu ouderlingen F. J. Berghout en H. Hansen; te Utrecht is aangesteld als gemeente-president ouderling S. B. Woolley, en verder is daar geplaatst ouderling L. L. Bishop en M. E. Carr. Te Apeldoorn werken nu oud. R. D. Snow en J. H. McLaren; te Amersfoort J. F. Steenblik en R. M. Black; te Arnhem oud. E. L. Brinton en D. R. van Kampen; te Leiden oud. R. G. Smith en J. H. Millburn; te 's-Gravenhage oud. T. Sipkema, te Dordrecht oud. J. B. Bernards; te Schiedam oud. J. Hoekstra, en verder te Rotterdam oud. M. Stam, G. van der Waard en gade, en A. M. J. de Young, alsook oud. C. Henrie van Haarlem.

Ouderling K. R. Cromar, wiens roeping als vertakkings-president van Rotterdam op Ouderling P. Noorda overgedragen is, zal in de toekomst belast zijn met de belangen van al de Zondagsscholen en Onderlinge Ontwikkelings-vereeningen in de Nederlandsche Zending en dit werk regelen opdat daaruit het grootste nut en welzijn moge voortvloeien. Hoewel zijn standplaats te Rotterdam is, zoo zal hij zich begeven in de onderscheidene vertakkingen om in dit werk zijn grootste kracht te mogen geven.

Aangekomen.

Op Zondag 3 April arriveerde hier te lande ouderling A. L. Christensen ter bediening van het evangelie hier in Nederland.

Ontslagen.

Ouderling M. Vuyk, district-president van Amsterdam en ouderling L. D. Olpin, president van het Groningsche district, zijn eervol van hun arbeid hier ontslagen.

Vruchten der prediking.

Te Amsterdam zijn sinds onze laatste bekendmaking, wederom vier gedoopt en toegevoegd tot de gemeente, drie daarvan op 13 April en 1 op 21 April.

Den 17en April had te Utrecht eveneens een doopgelegenheid plaats, en werden zeven, allen woonachtig te Zutphen, aldaar gedoopt.

Den 18en April werden te Rotterdam vijf zielen gedoopt, waarvan twee te Dordrecht en de overigen te Rotterdam woonachtig zijn.

UTRECHTSCH E CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche conferentie in het Utrechtsche district wordt gehouden op 15 Mei a. s. Drie vergaderingen zijn belegd voor dien dag in het gebouw „Kunsten en Wetenschappen”, Mariaplaats, Utrecht.

Openbare vergaderingen zullen gehouden worden des morgens 10 en des avonds 7 uur in dit gebouw.

De vergadering voor de leden zal gehouden worden des namiddags om 2 uur.

Des Zaterdag te 11 uur 's morgens zal een zendelingen-vergadering gehouden worden, en te 7 uur een ambtenaren- en ambtenares-vergadering, zoowel als voor het priesterschap.

KOMT ALLEN.

ZEGT HET VOORT.